

Ylikunto Vsrupukunto

Pidän itseäni ihan kunniakkaasti puskaratsastajana ja jos määritelmää halutaan syventää, niin luonnollisesti olen myös täti-ratsastaja, vaikka se ei niin mairittelevalta kuulostakaan. Jos tätä ajatusketjua jatkaa, niin isäntä on varmaankin sitten setä-ratsastaja. Setä-ratsastaja on uskoakseni myös puskaratsastaja ja mielestäni matkaratsastus kaikkineen on puskaratsastusta, sillä uskissahan sitä usein mennään. Ja toisaalta käsittääkseni matkaratsastuksessa ei ihan hirvittävän määrävää ole se, ovatko pintelit ja ratsastajan ranne-hikinauha sävy-sävyyen keskenään, ja jos olen ymmärtänyt oikein, niin vastaava huolettomuus liitetään yleensä puskaratsastukseen. Kivahan se tietty on, jos vermeet sointuvat toisiinsa, mutta ei pahenna tai paranna suoritusta, jos eivät soinnu.

Näiden viisaiden päätelmien jälkeen jää pohdittavaksi ainoastaan se, että mikä on puska-tädin ja puska-sedän välinen ero. Näin perhepiirissä olen tullut sellaiseen johtopäätökseen, että setä on selvästi kilpailuhenkisempi ja tavoitteellisempi ratsastaja ja lisäksi rämäpää. Jos taloudessa on sitten yksi hevonen, joka on toisaalta tädin henkilökohtainen terapiahevonen ja toisaalta sedän uskomattomiin suorituksiin pystyvä kisaratsu, niin tilanne on vähintäänkin monimutkainen ja pääsääntöisesti moniselitteinen, sillä katsantokannat kohtaavat harvoin. Tällä setillä meillä nyt kuitenkin mennään ja on menty. Meno on usein taustoista johtuen vähintäänkin mielenkiintoista ja yhteentörmäyksiä riittää.

Setä-täti-ratsun kohdalla on myös monia ristiriitaisuuksia. Minulla on taipumusta pokua pääsääntöisesti vähätellä, sillä sehän on pullaponini ja mamman lellipentu/enkelipoika, rauhalliseen köpöttelyyn luotu. Isännän silmissä se on myrskytuuli, joka yltää mihin tahansa suorituksiin oikeastaan ihan luonnostaan. Samaa hän uskoo myös itsestään ja ensimmäiset iskut vasten kasvoja kisatouhussa tulivatkin siinä, että painelivat täyttää vauhtia alusta loppuun ja sitten vähän ihmeteltiin, kun ei pulssi laskekaan palautumisajassa. Kisatilanteessa setä ja täti koettavat pelata yksin, mutta sähköähän siinä aina on ilmassa, kuin toinen käy ruudilla ja toinen dieselillä. Mutta toisaalta vastakohdathan täydentävät toisiaan. Joskus olen jopa huoltopisteessä napannut kuskilta ohjat käsistä, kun ei millään olisi malttanut juottaa hevosta ja itseään. Murhaavia katseita ja murinaa, mutta tulipahan juotua.

Paljon on noiden ensimmäisten kertojen jälkeen vettä virrannut Keravanjoessa ja treenikilometrejä kertynyt. Ikuinen keskustelunaihe meillä kuitenkin on ylikunto. Hevonen liikkuu paljon, siitä ei pääse mihinkään. Sen mieli vie eteenpäin ja askel on pitkä. Tarhassa seisottaminen aiheuttaa säröjä tädin ja pokun välille, sillä kierroksia tulee liikaa ja käsittely muuttuu hankalaksi. Ratsastaessa meillä on lähes aina jokin theme song, jota kailotetaan lenkin ajan. Usein se on ollut kappale "Toiset o-on luotuja ku-u-ulkemaan...". Tämän teeman mukaisesti kun toimitaan, niin vääjäämättä siitä aina seuraa ylikunto. Siinä pisteessä alan yleensä vinettää, että 'minun harrastehevoseni ja kyllä sillä täytyy saada vääntää koulua ja hypellä esteitä ja jos se haluaa mennä, niin turha on tarhassa seisottaa'. Mutta niinhän sitä aina

liian liikuttamisen jälkeen on pakko seisottaa, että kunto saadaan kohdilleen ennen seuraavaa kisakoitosta.

Kun hevosta ei liikuta ja retkeilytä kunnolla, vaan se viettää tarhassa herraspäiviä, niin mieleen hiipii peikko, joka sipittää, että kunto laskee ja myrskytuulen voima laantuu. Vähitellen treeni lisääntyy ja puristus kasvaa ja taas ollaan siinä pisteessä, että hevonen on piipussa ja pitää huilia. Ikuista taistelua siis ylikunnon ja rupukunnon välillä ja kierre on valmis. Voi kun saisi jostain sen viisauden ja maltin, että osaisi treenata oikein ja antaisi hevoselle kaiken sen levon, mitä se kunnan ja lihasten kehittämiseen tarvitsee. Lisäksi tietenkin täytyy tädin saada monitoimipollella harrastaa kaikkea muutakin kivaa, jotta tätikin olisi henkisesti ja fyysisesti kisojen lähestyessä parhaassa iskussa huoltamaan setä-ratsastajaa ja myrskytuulta. Nyt kun matkat pidentyvät, niin ei kai auta muu kuin uskoa itseään tietävämpiä ja ihan sovinnolla antaa viikkoon vähintään kaksi lepopäivää ja muistaa ne rauhalliset palauttavat harkkalenkit.

Tässä kohtaa on syytä toivottaa malttia kaikille muillekin treenaajille ja onnea alkavaan kisakauteen. Toivottavasti ei kenenkään hevonen ole ylikunnossa, eikä rupukunnossa, vaan juuri parhaassa kunnossa kunkin kisapäivän aamuna.